

hand, met spits omhoog-getrokken knobbels geeft te denken. Dat hij door Katholieken van de strijdbare garde, met Huysmans aan het hoofd, zoo hoogelijk wordt geëerd en door hen heet te zijn „ontdekt” of „weder ontdekt”, is bedenkelijk genoeg.

Grünewald — het ligt ook voor de hand in zulk expressionistisch werk — is zuiver „geest”. En eerst als de geest in rust is, komt de ziel in actie.

Buitengewoon is het portret van L. Cranach (August de Wijze). Duitsch boersch-barbaarsch nog, maar dat in het monumentale!

Er valt op af te dingen: het lichaam is te veel in de hoogte gedrongen, zoodat de kop tegen de lijst stoot; de kop is te klein; de schouders zijn te afhankelijk. Maar welk een plastiek (al is de figuur ook iets te plat) in het lichaam niet minder dan in den kop en de fraaie handen; welk een kleur, in het grijs-wit, oranje en steenrood; en welk een expressie in den hooghartig achterovergeworpen kop met den loerenden blik uit de half-gesloten oogen!

Cranach op zijn best, Duitschland op zijn best, in de portretkunst.

De penteekening van Dürer, de H. Stephanus en de Dood, staat zeker niet op de hoogte van diens beroemde gravure: Ridder, Dood en Duivel. Ze is vermoedelijk uit den tijd van Dürers groote apostelen te München.

Bij Hans Leu's intieme penteekening op donkergrauw papier „Vlucht naar Egypte” in een phantastisch boomrijk berglandschapje, treft, hoe de aan de dennetakken met opgehoogd wit aangebrachte toetsjes den schijn wekken van lichtjes aan een nachtelijken kerstboom.

Een zonderlinge „Annonciatie” is de teekening uit de Donau-School, waarin van de engel een man is gemaakt, zwaar ingepakt in een wintermantel en met reusachtige roodhuiden-pluimage op het hoofd. Men phantaseerde in dien tijd in vollen ernst op vreemde wijze!

Van de twee prachtige teekeningen van Wolf Huber is de met aquarel opgehoogde teekening, een berglandschap bij zonsondergang, op het eerste oog de interessantste. Ze is (onder invloed der houtsneekunst?) sterk gestyleerd in de tragi-romantische als druipsteen neerhangende sparretakken, en zelfs in de kleur (waarin overeenkomst met Japansche prenten).

Toch is de andere, berglandschap in fijne penteekening, (die de ijlheid van Japansche landschapteekeningen heeft) gaver kunst: één van de mooiste bestaande teekeningen uit deze zoo alleenstaande school van den zgn. Donau-stijl.

De Italianen zijn met klinkende namen vertegenwoordigd.

Het sterk-realistisch miniatuur-portret van een Doge, een Kardinaal en een Senator, door Gentile Bellini, in wat harde waterverfkleuren, mag nog zoo Italiaansch-scherp van karakter-uitbeelding wezen,